מהלי מהלי מהלי

יש א מייי פייח מהכי
גירושין הלי ד ופייד
הלכה יייצ סמג עשין נ
טוש"ע אה"ע סיי קכו
סעי מא:

ב ב מיי' פייא מהלי

לאוין רמב טוש"ע יו"ד סי' רו סעי' א:

ן פש מו. [ג מיי' פ"ד מהל' גירושין הל' יב טוש"ע אה"ע סיי קכו סעי ט יא יב

מג-מה:]:

תוספות

לימא קסבבר שמואל ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים מדקאמר מודרני ממך שרי. ונושני אין כלומר ודאי סבר דלא הויין ידים ומוקי לה לממנימין כלבי יהודה דמנן גופו של

גט הרי את מותרת לכל אדם רבי יהודה אומר ודין דיהוי ליכי מינאי אגרת וכו׳

במאי קמיפלגי רבען סברי ידים שאין מוכיחות הויין ידים ולא בעי ודין וכו' ורבי יהודה סבר לא הויין ידים

מדקבעי לומר ודין דחי לח

כתב ודין בגט הוי כמגרש בדבורא בעלמא ושטר

כלפות בעלמת הוח וכן תשמע פ' המגרש דקאמר

דקריא למוכיחו' מודין ולקמן בשמעתין משמע דהמוכיח הוי מלישנא

דמנואי מדקאמי עד כאן לא קאמר התם לא בעיי ידים מוכיחות אלא גבי

גט דאין אדם מגרש אשת חבירו אלמא דמלישנא

למנאי קדייק: ואמאי דחיק שמואל לאוקמא מתני' כרבי יריד

דחיק שמואל לאוקמא מתני ברבייהודה לוקמא ברבנן. תימה הלא יש לו לאוקמה כל' יהודה משום דס"ל כוותיה ויש מתלים דמוטב לאוקמא

כרבנן ואע"ג דהוא לא ס"ל ועתה להך לישנא משמע דשמואל סבר דידים

שאין מוכיחות לא הויין ידים והכי מוכח סוגיא

ליט ווטכי נווכנו קודים הרי לת מאורסת דקאמר לימא קסבר שמואל ידים שאין מוכיחות הויין ידים לא דאמר הרי את מאורסת

לי אבל אי לא אמר לי לא והיינו כסוגיא דהכא מיהו

מימה גדול מאי פריך מאי דוחקיה לאוקמה מחני׳ כר' יהודה דשינויא דשנינן

שנויא דחיקא הוא מוטב לאוקמה כרבנן והוא לא ס"ל ועוד הקשה הר"ר

יוסף מהאי דפרק כל הגט (דף כו.) דקאמר הכותב טופסי גיטין לריך שיניח

מקום האיש ומקום האשה ומקום הזמן וקאמר שמואל עלה דההיא אף מקום הרי את מותרת לכל אדם פיי

מת מוערת נכני מדט פיי משום דהוא עיקר של גט ואי סבירא ליה כר' יהודה

ימא קסבר שמואל י

נדרים הלכה כג סמג

דידים שאין מוכיחות לא הויין ידים:

לוקמה למחני כרבנן. לימא אע"ג

דקאמר מודר אני ממך או מרוחק

אני ממך לחודיה אסור באכילה ואע"ג

דלא אמר שאני אוכל לך דידים שאין

לימה סבר שמוחל ידים שחין מוכיחות כו'. (ה) דהכה הוחיל ולה המר

ממש שאני אוכל לך אמרינן לא מוכחא מילתא דבאכילה קאמר ולא מיתסר באכילה: רבי יהודה אומר ודין די יהוי ליכי וכו'. דקסבר

אי לא כתב ביה ממש ודין לאו מוכחא מילתא דבהאי גיטא מגרש לה

ידים שאין מוכיחות ולא הויין ידים דדילמא מודרני הימך דלא משתעינא בהדך משמע וכו' ואפילו בדבורא נמי לא מחסר דלא ידעינן אי להנאה איכוין אי לדבורא איכוין ולכל חד וחד הוו להו ידים שאין מוכיחות וכיון דטעמיה דשמואל משום דקסבר ידים שאין מוכיחות

> אי הויין ידים אי לא איכא למימר דתנא דברייתא סבירא ליה דהויין ידים ושמואל דייק ממתני׳ דלא הויין ידים דלעיל כי פרכינן מברייתא היינו משום דהוה סבירא לן דאפילו ידים נמי לא הוי. ואיכא מאו דאמר דבמודרני הימך אפילו לשמואל אסור לאשתעויי בהדיה ובמופרשני למעבד משא ומתן בהדיה ובמרוחקני למיקם בד' אמות דיליה והיינו אסור דברייתא ושמואל אאכילה קאי לומר דלא מתסר באכילה עד שיאמר שאני אוכל לך שאני טועם לך: לימה קסבר שמוחל וכו' הין שמוחל מוקי לה למתני׳ כר׳ יהודה. כלומר אין ודאי הכי סבירא ליה לשמואל דמוקי למתני׳ כר׳ יהודה: גופו של גע הרי את מותרת לכל אדם. ולא לריך למכתב ודין דבלא ודין משמע דבהאי גיטא מגרש לה ואיהו הוא דקמגרש לה דידים שאין מוכיחות הויין ידים: רבי יהודה אומר ודין וכו'. דאי לא כתוב ודין הויין ידים שאין מוכיחות דדילמא

> לא הויין ידים ליכא למפרך עלה מברייתא דכיון דפלוגתא דתנאי הוא בדבורא מגרש לה כדלקמן. ומדאמרינן

לימא קסבר שמואל משמע ודאי דסבירא ליה לשמואל גופיה הכי דלאו לפרושי מתני׳ בלחוד אתא. וכ״ת א״כ

לימא קסבר שמואל ידים שאין מוכיחות לא הוויין ידים אין שמואל מוקים לה למתני' כר' יהודה דאמר ידים שאין מוכיחות לא הוויין ידים דתנן יי אופו של גם הרי את מותרת לכל אדם רבי יהודה אומר ודין דיהוי ליכי לך אביי אנא דאמרי אפי' לר' יהודה עד כאן

מינאי ספר תירוכין ואיגרת שבוקין °אמאי דחיק שמואל לאוקומה למתני' כרבי יהודה לוקמה כרבגן אע"ג דאין ידים מוכיחות אמר רבא מתני' קשיתיה אמאי תאני שאני אוכל לך שאני מועם לך ליתני שאני אוכל שאני מועם ש"מ בעינן ידים מוכיחות איתמר מידים שאין מוכיחות אביי אמר 🤊 הוויין ידים ורבא אמר לא הוויין ידים אמר רבא רבי אידי אסברה לי אמר קרא ינזיר להזיר לי"י מקיש ידות נזירות לנזירות מה נזירות בהפלאה אף ידות נזירות בהפלאה לימא בפלוגתא רר' יהודה ורבנן קמיפלגי דתנן גופו של גם הרי את מותרת לכל אדם ר' יהודה אומר יודין דיהוי ליכי מינאי ספר תירוכין וגט פטורין ואיגרת שבוקין אביי דאמר כרבנן ורבא דאמר כרבי יהודה אמר

לא קאמר רבי יהודה בעינן ידים מוכיחות אלא גבי גם דבעינן כריתות וליכא אבל בעלמא מי שמעת ליה ורבא אמר אנא דאמרי אפי' לרבנן ע"כ לא קאמרי רבנן דלא בעינן ידים מוכיחות אלא גבי גם

היכי מקשינן ואמאי דחיק שמואל ומוקי לה למתני׳ כר׳ יהודה °נימא דמשום דהכי ס"ל לאו קושיא היא דאי לאו דדייק שמואל ממתני' דאתיא כר' יהודה לא שביק רבנן ועביד כר' יהודה. וה"ג מוכח בפ"ק דקדושין (דף ה:) דשמואל גופיה הכי ס"ל דאמרינן התם האומר לאשה הרי את מקודשת הרי את מאורסת הרי זו מקודשת וכן בגרושין הרי את מגורשת הרי את מותרת לכל אדם הרי זו מגורשת ומקשינן התם למימרא דסבר שמואל ידים שאין מוכיחות הויין ידים כלומר מדקאמר הרי זו מקודשת אע"ג דלא אמר לי והתנן האומר אהא הרי זה נזיר והוינן בה ודילמא אהא בתענית קאמר ואמר שמואל כשהיה מיר עובר לפניו דמשמע דהא לאו הכי הוו להו ידים שאין מוכיחות ולא הויין ידים ומשני הב"ע דאמר לה לי אלמא שמואל גופיה ס"ל דידים שאין מוכיחות לא הויין ידים. (ג) ואיכא לאקשויי מדאמרינן בפ' כל הגט (גיטין כו.) גבי מתני' דהכותב טופסי גיטין לריך שינים מקום האיש וכו׳ אמר שמואל וזריך שינים מקום הרי את מותרת לכל אדם ואילו ודין לא קאמר אלמא לשמואל לא זריך ודין וי"ל דדילמא שמואל סבירא ליה דאפילו למ"ד ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים גבי גיטין לא לריך ודין דבלאו ודין הוי מוכיח משום דאין אדם מגרש אשת חבירו כדאמרינן לקמן בשמעתין [1.]. מדע לך דהתם בקדושין עלה דהך דקאמר שמואל האומר לאשה הרי את מקודשת וכו׳ וכן בגרושין הרי את מגורשת וכו׳ שני ליה הכא במאי עסקינן דאמר לה לי כלומר דאמר לה הרי את מקודשת לי ואילו גבי גרושין לא שני ליה מידי והוה ליה למימר בגרושין נמי דאמר לה ממני אלא ש"מ דבגרושין משום דאין אדם מגרש אשת חבירו כי לא אמר ממני נמי הוו ידים מוכיחות וכי אמרינן התם וכן בגרושין לאו לענין לי וממני קאמר אלא למאי דאמר התם בסוף מילחיה דהיינו איני אישך אשוינהו וכדאיתא התם. א"נ י"ל דשמואל אפילו בגרושין נמי סבירא ליה דבעי דאמר ממני וכי משני התם דאמר לה לי ה"ה בגרושין דאמר ממני אלא דנקט חדא דהיינו רישא וה"ה לסיפא והאי דלא אמר התם בגיטין ולריך שיניח מקום ודין משום דלא בעי לעיולי נפשיה התם בפלוגתא דר׳ יהודה ורבנן ונקט אליבא דכ״ע דלריך שיניח מקום הרי את מותרת לכל אדם וה״ה דלר׳ יהודה ולשמואל גופיה דסבר לה כותיה לריך שינית אף מקום ודין: אמר רבא מתני קשיתיה וכו' ליתני שאני אוכל ושאני טועם. פי' ואי הוה תני הכי בלא לך הוה שמעי? דידים שאין מוכיחות הויין ידים דאע"ג דכבר אמר מודרני ממך דהא ס"ל לשמואל דמתני? חדא קתני אפ״ה שאני אוכל בלא לך ידים שאינן מוכיחות נינהו דאיכא למימר ה"ק מודרני ממך דלא משתעינא בהדך אי אכילנא היום או עד יום פלוני ומש"ה תנא במתני' לך לאשמועי' דטעמא דאמר לך הא אמר מודרני ממך שאני אוכל (לך) לא חייל נדרא כלל דהויין להו ידים שאין מוכיחות ולא הויין ידים: וקי״ל בשמואל דמודרני מתך לחודיה לא מתסר. הלכך הא דא״ר יוסי בר׳ חנינא וע״אן מודרני לך שניהם אסורים מודרני מתך הוא אסור וחבירו מוחר דקאמר מודרני לך מאכילה הא סתמא לא משמע דאמר אסור דהוו להו ידים שאין מוכיחות ולא הויין ידים דקיי״ל כרבא דאמר הכי בסמוך וכן דעת הרמב"ן ז"ל בהלכומיו: אי**תמר ידים שאין מוכיחות וכו**ל. מקיש ידות נזירות לנזירות דידות מלחזיר [במדבר ו] מפקי להו לעיל (דף ג.): מה נוירות בהפלחה וכו". פי" דאמריען במס" נזיר (דף גב:) דא"ר טרפון דמי שראה חבירו ואמר הריני נזיר אם זה נזיר ולא הכיר בו באותה שעה שהיה נזיר אע"פ שנודע לאחר מכאן שהוא נזיר אין נזירות חלה עליו משום דבעידנא דקנזר בעינן הפלאה וליכא ומש"ה

א"כ לריך שיניח מקום ודין שהרי ודין הוי עיקר לר' יהודה להכי ל"ג (אין) כ"א

מוכיחות הויין ידים כרבנן דאמרי לא נריך למיכתב בגט אלא הרי את מותרת לכל אדם: מחני' קשיחיה. דלא מצי לאוקמה כרבנן: ליסני שאני אוכל או שאני טועם. למה לי למימר לך אלא להכי קתני לך דקסבר ידים שאין מוכיחות לא הויין ידים ואי קתני שאני אוכל בלבד ולא קאמר לך לא הוה משמע דמודר מחבירו דבעינן ידים מוכיחות וכי אמר נמי מודרני ^(ב) ולא אמר שאני אוכל לך לא משמע דבאכילה קאמר אלא דלא מישתעינא בהדך: מקיש ידות נזירות. כדחמרינן לעיל [ג.] דמלהזיר נפקא ידות נזירות: מה נוירות בהפלחה. דבעינן שיפרש

לנזירות דכתיב כי יפליא (במדבר ו) אף ידות נמי בעינן שיפרש לדיבורו דאי לא מפרש לא הוי כלום דידים שחין מוכיחות לא הויין ידים: לבעינן כריתות. שכורת בינו לבינה דבעינן שיפסיק לדיבורו:

ידים שאין מוכיחות. נית יד לחיות הדנר לע"פ שאין מוכיח אחית לשון גמור (קדושיו ה: ובעי"ז גיטין פה:). אין. ודאי סבירא ליה לשמואל הכי, דשמואל סבירא ליה כר' יהודה (ראמ"ה בשמו). גופו של גט. עיקר כתב הגט כך יכתבו בו גיטין פה.). ודין דיהוי ליכי מינאי. וזה הספר אשר יהיה לך מאתי, ספר תירוכין ואגרת שבוקין. שלריך להוכיח בתוכו שעל ידי ספר זה הוא מגרשה (שם פה:). לוקמה כרבגן. דהלכתא כותייהו. דהא יחיד ורנים הלכה כרנים (ראמ״ה בשמו). אסברה לי. פירע לי טעמו של דבר וחרח

פירוש הרא"ש

אין שמואל מוקי למתני' בר' יהודה. כלומר אין ודאי שמואל סובר כן ולהכי פי' המשנה להחיר מודרני באכילה ומוקי לה כר' יהודה לבטי ידים מוכיחות: דתנן. בפ' המגרש (דף פה.) גופו של גט. עיקרו שאמרה תורה וכתב לה ספר כריתות הרי את מותרת לכל אדם שבוה הוא כורתה ומפרישה ממנו הודה אומר עוד צריך

ל) קדושין ה: מיר ב: ע"ש, גטין פה. ע"ש, ג) [מיר סב.], ד) [גיטין פה: קלושין ה:ז,

תורה אור השלם ו. דַבר אַל בני ישראַל אמרת אלהם איש או נזיר להזיר ליי:

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה לימא וכו׳ כדהכא הואיל: (ב) ד"ה ליתני וכו' נמי מודני ממך ולא אמר: (ג) בר יין ישו שמר: (ג) בר"ן ד"ה רבי יהודה וכו' למ ד"ה רצי יהודה וכו׳ כם הוויין ידים ואין להקשות מדאמריגן בפ׳ כל הגט וכו׳ לא זריך ודין די"ל דרילמא כז"ל:

גליון הש"ם

גמ' אמאי דחיק שמואל. כעין זה פסחים לף עח ע"נ: בר"ן ר"ה ר' יהודה כו' נימא דמשום דהכי בירא ליה. עיין גיטין יג ע"א תד"ה והא לא משך:

מוסף רש"י

•(:TU